N°. 30.

A°. 1843.

VRIJDAG, den 14den APRIL.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den, 12 April 1843.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, *om Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. L. BENESCIA, voor de Slavinnen *Coba* en *Jansie;* hem in eigendom toebehoorende.
2. J. F. KAERSENHOUT, als Straat voogd over en voor den Slaaf *Fredrik;* afkomstig van D. L. DREIJER. — En
3. P. NEMELC, voor het Slavenmeisje *Crisje;* hem in eigendom toebehoorende.

Zoo worden al de genen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 20 Januarij.

Aan het *Journal de la Haye* is door den Heer von Siebold medegedeeld het *Berigt van eene onuitgegeven ontdekkingsreis in den Grooten Oceaan (beoosten van Japan in 1639), gedaan op last van de Nederlandsche Oost Indische Compagnie, door den kommandeur* Matthijs Quast en Abel Jansen Tasman, *en van authentieke stukken, waaruit blijkt, dat de* Bonin Eilanden, *in 1827 door de Engelschen in bezit genomen en later tot stichting eener volkplanting bestemd, door deze vermaarde Hollandsche zeevaarders zijn ontdekt en beschreven geworden.*

In de mededeeling leest men o. a.: Van reeds voor het jaar 1841 af tot heden, heeft men volstrekt geene berigten omtrent het leven en de vroegere bedrijven van een' Abel Jansen Tasman, die door von Krusenstern de grootste zeevaarder der zeventiende eeuw wordt genoemd.

Niet weinig zal men zich verwonderen, eerst nu te vernemen, dat het Abel Jansen Tasman was, die reeds in het jaar 1639 als eerste schipper, eene ontdekkingsreis in het Noordelijke halfrond van den stillen Oceaan mede gemaakt heeft.

Doch alvorens ik de nadere bijzonderheden betrekkelijk deze ontdekkingreis mededeel, wil ik de authenticiteit mijner mededeeling bewijzen en openleggen, onder welke gelukkige omstandigheden het mij vergund was een tweehonderdjarig handschrift te vinden, welks inhoud even gewigtig is voor de zeevaartkunde als roemrijk voor het land, dat zulke stoute en kundige zeelieden heeft voortgebragt.

Eenige maanden geleden had Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden de welwillendheid, mij het 9de nommer (September) van het *Nautical Magazine* ter hand te stellen, waarin een opstel over de Bonin Eilanden (the Bonin Islands) geplaatst is. Reeds vroeger had ik de eer Z. K. H. eenige mondelinge mededeelingen te doen omtrent deze groep eilanden en Hoogstdenzelven met mijn vermoeden bekend te maken dat deze eilanden bereids in het begin der 17de eeuw door de Nederlandsche zeevaarders waren ontdekt geworden. Eene oude, geteekende zeekaart van het jaar 1639, welker mededeling ik aan de goedheid van den verdienstelijken Heer Jacob Swart, te Amsterdam, verschuldigd ben, bevestigde mijn vermoeden, want op die kaart vindt men de namen van Matthys Quast en Abel Jansen Tasman, volgens welker scheepsjournaal de kaart oogenschijnlijk is opgemaakt, en eene daarop voorkomende, met de Bonin Eilanden geheel overeenkomende groep eilanden, onder welke men onder anderen de namen het Engel's- en het Gracht's-eiland aantreft, verheffen het boven allen twijfel, dat hier in dezen Archipel, de vlag der eervolle, oude Oost-Indische Compagnie, reeds in 1639 gewaaid heeft. — Hoogst wenschelijk was het, de waarheid dezer stelling nader bevestigd te zien en het was te verwachten, daaromtrent authentieke stukken in het archief van de Oost Indische Compagnie, hetwelk zich onder bewaring van den Heer P. L. de Munnick, te Amsterdam bevind, zouden voorhanden zijn.

Het was dan des morgens van 8 Dec., toen wij, de Heer de Munnick en ik in het 67ste boekdeel der oude schrifturen van de compagnie, eenen brief van den gouverneur-gener. Anthonio van Diemen, dd. 1 Jan. 1640, de kantteekening (*ad marginem*) vonden: » *Ontdeckingh bij Oosten Japan met twee Fluyten*" en tevens in hetzelfde boekdeel het scheepsjournaal vonden ingebonden van den kommandeur Matthys Quast, met afbeeldingen van het land, besluiten van den scheepsraad en dergelijke, alles onderteekend door Matthys Quast en door Abel Jansen Tasman, die als eerste schipper ongetwijfeld ook het journal gehouden had want zijne taal en zijnen geest herkent men in elken regel. Ook van hem is de teekening der landverkenningen, zeer gelijkende op die, welke *Valentijn* ons van Tasman heeft medegedeeld.

Later zag ik in een officieel register van boeken, brieven en andere stukken, die op den 8sten Januarij 1640, met het schip *Maria de Medicis* door den gouverneur generaal en den raad van Indie aan Heeren bestuurders (bewindhebbers) der Vereenigde Nederlandsche Oost Indische Compagnie naar Amsterdam verzonden werden, dat zich daaronder, benevens het gemeld journaal ook eene originele kaart bevond van de door den kommandeur Matthys Quast gemaakte ontdekkingen beoosten Japan. Deze nu is ongetwijfeld de hierboven bedoelde kaart, welke nu weder met de overige stukken vereenigd, een volledig geheel uitmaakt en een nationaal document is voor den Nederlandschen zeeroem.

FRANKRIJK.

PARIJS, 7 Februarij.

J. l. Zaturdag, na het vertrek van den post, hebben in de kamer der gedeputeerden, nog de Heeren de Tocqueville tegen en, de Hr. de St. Marc Girardin voor het adres gesproken. Heden de beraadslagingen voortgezet zijnde werd nog het woord gevoerd door de Heeren Ducos en Dugabé, waarvan de eerste tegen, de andere voor het adres verklaarde te zullen stemmen.

De algemeene beraadslagingen over het adres gesloten zijnde, werd nu de discussie over de enkele paragrafen geopend.

De vier eerste paragrafen, betrekking hebbende tot het weegevoel der kamer, wegens het overlijden des hertogs van Orleans, tot de sedert uitgevaardigde regentschapswet, tot de rust, de orde en den finantiëlen bloei des lands, en die tot de vriendschappelijke betrekkingen met de vreemde mogendheden werden zonder discussie aangenomen. De 5de paragraaf, sprekende van de Oostersche aangelegenheid, gaf aanleiding tot eenige beraadslaging. De Hr. David had daarop een amendement voorgesteld van den navolgenden inhoud.

» U. M. kondigt ons aan, dat de overeenstemming tusschen de mogendheden de rust van het Oosten heeft bevestigd; wij wenschen ons geluk met het door uwe regering daarbij genomen aandeel, en wij hopen dat zij, de door Turkije aan Frankrijk toegestane regten en privilegien handhavende, er in slagen mag om aan de capitulatien hare kracht, aan het bestuur der Christen-bevolkingen in Syrië hare aloude onafhankelijkheid, en aan de Catholijke godsdienst daar te lande eene meer bijzondere en beter gewaarborgde bescherming terug te geven."

Bij het vertrek van den post ontwikkelde de voorsteller dit zijn amendement, hetwelk hij voornamelijk grondde op de overweging, dat Frankrijks invloed sedert het traktaat van 15 Julij 1840 in het Oosten verminderd is, en dat het den Christenen in die streken op dit oogenblik geheel aan bescherming ontbreekt.

— Het officiële daghlad behelst een koninklijk besluit, onder dagteekening van den 7den, waarbij de admiraal Roussin wordt benoemd tot minister van marine, en zulks ter vervanging van den admiraal Duperré, welke door Z. M. op zijn verzoek is ontslagen.

De hoofdoorzaak van het ontslag van den minister Duperré wordt toegeschreven aan den zwakken toestand zijner gezondheid, welke hem belette zich zoodanig aan de belangen des lands toe te wijden, als hij vermeende dat behoorde. Volgens sommigen dacht de heer Duperré echter geenszins eenstemmig met zijne ambtgenooten, en wel, in de eerste plaats, over de nieuwe verordeningen aangaande de suiker fabriekatie, daar hij van meening zoude zijn, dat de ministers zich stellig dienaangaande behoorden te verklaren, en geenszins, dat zij onzijdig konden blijven en op die wijze van de meerderheid der afgevaardigden afhan-

kelijk maken, wat in dezen al of niet zal moeten worden gedaan. Vooral echter moet de admiraal met de overige ministers verschillen, omtrent het regt van onderzoek, en steeds hebben aangedrongen op eene wijziging der bestaande tractaten. Daar de admiraal Roussin bekend staat, als een der weinige hoofd-officieren van de fransche marine, welke de tegenwoordig bestaande verordeningen ter wering van den slavenhandel in stand wenschen te houden, strekt de benoeming van dezelven tot minister genoegzaam ten bewijze van den zin, waarin het bewind de paragraaf in antwoord der Gedeputeerden op de koninklijke aanspraak betrekkelijk het regt van onderzoek, wil hebben opgevat.

— De weder verschijning van Abd-el Kader houdt de algemeene aandacht in geene geringe mate bezig. Naar luid der laatste berigten, heeft hij bij den zeer talrijken volksstam Beni-Menasser vrij wat bijval gevonden. Het ministeriële ochtendblad behelst heden een zeer uitvoerig verslag van de jongste krijgsverrigtingen in Algerie. Volgens dat verslag hebben de fransche wapenen weder overal gezegevierd; en moet men de tijdelijke voordeelen, door den Emir behaald, alleen toeschrijven aan de hoogst ongunstige weergesteldheid, welke den generaal Changarnier heeft belet de bedreigde volksstammen dadelijk te hulp te komen. Men mag het er intusschen voor houden, dat, zoo lang men zich niet meester zal gemaakt hebben van Abd-el-Kader, Frankrijk geenszins op het rustig bezit der kolonie zal kunnen staat maken, daar die Emir zich aan het hoofd bevindt van eene uitgelezene bende, uit voetvolk en ruiterij bestaande, en bij elken aan Frankrijk onderworpenen stam een genoegzaam getal aanhangers vindt, die steeds bereid zijn hem, bij zijne plotselinge verschijningen, de behulpzame hand te bieden ter verwekking van opstand en ter vermeestering der door het Fransche bewind aangestelde overheidspersonen. Het lijdt geen twijfel, dat godsdienst ijver den Emir hem voornaam middel aan de hand geeft ter bereiking van zijne oogmerken. Het Fransche bewind zal derhalve nog gedurende eenen geruimen tijd eene talrijke krijgsmagt onder de onderworpene bevolking in Algerie moeten houden, daar als nu op nieuw gebleken is, dat op de goede trouw dier bevolking geen staat te maken is, en dat zij op het eerste teeken van opstand, wanneer zij niet door fransche wapenen dadelijk in toom wordt gehouden, Abd-el-Kader weder bijvalt.

— volgens hetzelfde dagblad, verhaalt men vreesselijke daadzaken betreffende de tegen de veroordeelden van Barcelona voltrokken vonnissen. Een en twintig personen hadden, bij den krijgsraad, niet meer dan een enkel advokaat om hen te verdedigen; dertien hunner waaronder een kind van veertien jaren, werden tot de doodstraf door kogelschot verwezen. Die ongelukkigen zijn zingende naar de strafplaats voortgetreden. Onderweg ontmoetten zij de kar, die bestemd was hunne lijken weg te voeren. Op dit gezigt hieven zij het *Requiem* aan.

De plaats, waar deze ongelukkigen zijn gefusilleerd, heeft men zelfs niet met aarde overdekt. Een groote plas bloed, vermengd met hersenen en schedel-splinters, is daar het merkteeken dier wreede Waakoefening gebleven.

— In het *Echo de Valenciennes* leest men: Het ontwerp tot afschaffing der inlandsche suiker, dat gedurende dertig jaren door de elkander opgevolgd zijnde regeringen aangemoedigd te zijn geweest, geeft aanleiding tot al zeer zonderlinge overwegingen. Het is niet onaardig te denken, dat wanneer de afschaffing door de kamers goedgekeurd en eene straf vastgesteld zal zijn tegen hen, die na den bij de wet bepaalden termijn nog suiker mogten fabriceren, men wegens het maken van suiker in de gevangenis zal kunnen werpen lieden, die voor eenige jaren, wegens het maken van suiker met het eerekruis begiftigd zijn geworden. Het is te hopen, dat wij in eene eeuw leven, waarin iets zoo belagchelijks niets plaats hebben kan.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 5 Februarij.

Onze ministeriële bladen ijveren nog steeds tegen de Fransche oppositie, die zich tegen de tractaten over de wering der slavernij enz. opdoet. » Indien, verklaart intusschen de *Times*, vogenschijnlijk meer geruststellende woorden Frankrijk dezelfde beteekenis als daden hadden, dan zouden wij deze zaak als van het grootste gevaar beschouwen; maar de volksaard en de gewone geest in de kamers strekken om die vrees te doen verdwijnen. Bij verscheiden vroegere gelegenheden had de kamer van afgevaardigden eene zinsnede in het adres ingelascht of besluiten aangenomen, die tegen de regerings-staatskunde inliep of zelfs het kabinet omverre wierp. Die ongelegenheden waren echter maar van tijdelijken aard, en zij leidden tot geene verdere gevolgen. De 25 millioen schadeloosstelling werden toch aan de Ver. Staten betaald, en de Fransche 5 pCt. zijn nog niet in waarde verminderd, ofschoon die vraagstukken de onderwerpen van de hevigste beraadslagingen in de Kamers waren, en in welke het bestuur van den dag de nederlaag leed; en wij twijfelen er niet aan, dat, ondanks de stemming van de kamers nopens het regt van onderzoek, de zaak in het einde toch opgegeven en vergeten zal worden, om de eenvoudige reden, dat zulk eene stemming niet minder de Fransche regering van hare verpligtingen, bij de verdragen van 1831 en 1833 op zich genomen, zal ontslaan, dan dergelijke stemmingen van hetzelfde ligchaam de vorderingen van de Ver. Staten kunden voldoen of de verminderingen van een deel der nationale schuld kon bewerkstelligen.

» In een staat, die minder aan politieke beroering en veranderingen van ministers is onderworpen, dan Frankrijk, mengen zich de belangen of kreten van den dag zelden in de duurzame belangen des lands vooral wat deszelfs betrekkingen met vreemde mogendheden aangaat. In Engeland zijn de groote beginselen van buitenlandsche staatkunde van blijvenden aard; in Frankrijk laat men toe, dat de indrukselen of de verblinding van het oogenblik eene hersenschimmige en voorbijvliedende grootheid voorspiegelen; maar vermits zij de waarheid niet ten grondslag hebben, verdwijnen zij, zoo spoedig als zij opkomen.

» Het onvermijdelijk gevolg van zulk eene gesteldheid van zaken is juist datgene, wat de Heer de Dreux Brezé, bij de jongste beraadslagingen in het licht stelde. Vergeleken met de bedaarde veerkracht, waarmede Oostenrijk zijne magt door zijne ongelijksláchtige gewesten, en zelfs tot het uiteinde van Italie heeft gevestigd; vergeleken met de onverpoosde bedrijvigheid, waarmede Rusland arbeidt aan de uitbreiding van zijnen invloed naar buiten en van zijne hulpbronnen van binnen; vergeleken met den stijgenden bloei, grootheid ter zee en koloniale magt van dit rijk; vergeleken met hetgeen Frankrijk zelf was, toen zijne staatslieden en legers de beste van Europa waren, toen zijne volkplantingen de schoonste deelen van Noord-Amerika bezaaiden, toen zijn invloed met ons om het gebied in Oost-Indie dong, en toen zijne vloten en handelsvereenigingen met onze wedijverden, is het onbetwistbaar, dat Frankrijk, na meer dan eene halve eeuw omwentelens, eene geheel verschillende mogendheid is, in betrekking tot de overige deelen der wereld, dan het Frankrijk der 17de en 18de eeuwen."

Het bladt betoogt namelijk, dat velen zich aldaar nog laten wegslepen door ijdele grootspraak, door luchtkasteelen, en zoo lang dit duurt, zal men het buitenslands de ware achting onthouden, zal het zich zelf veel kwaad berokkenen. Het blad meent, dat de kreet, die zich thans weder opdoet, ten behoeve van de » vrijheid der zee" slechts het gevolg van partijzucht en haat tegen Engeland is. De *Times* gelooft, dat de partijen zullen ophouden daarom te schreeuwen, als zij hare woede zullen hebben bot gevierd.

De stemming der Pairs vervult den *Times* alteeds met blijdschap. De algemeene strekking van de Fransche staatkunde na gaande, voor zoo veel die uit de jongste redevoeringen van den Heer Guizot en zijne vrienden is gebleken, trekt het blad het besluit, dat Frankrijk onder Lodewijk Philips, van lieverlede komt in de stelling van de restauratie, dat de Heer Guizot dezelfde oude revolutionaire partij (met een deel der oud-koningsgezinden vereenigd) te bestrijden heeft; dat hij Frankrijk met de groote behoudende mogendheden van Europa zoekt te vereenigen; dat hij of liever de koning door hem (ofschoon Protestant) de oude stelling wil hernemen van beschermer van het Roomsch Katholicismus in Christen en Heidensche staten, dat het Fransche bewind bij dit alles eene moeijelijke taak te vervullen heeft, zeer verschillend van die van voor tien jaren.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 12den dezer, de Engelsche Sloep Sijlph, Kapt. J. G. Caple, van Berbice, hebbende 5 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 12den dezer, het Schip Triton, Kapt. J. J. Kiers, naar Amsterdam; lading: 36 vaten en 1238 balen heele Koffij, 9 vaten en 259 balen gebroken dito, 152 balen schoone en 6 dito vuile Katoen, 29 balen Kakao, 5225 ℔ oud Lood, 2920 ℔ oud Koper, 100 bossen en 2000 pd. quasie Hout en 6 pies vierkant Hout.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.